

TJEN FOLKET

JULI - 77

FOR EN REVOLUSJONÆR UNGDOMSPOLITIKK!

Innhold:

1. Leder: Kommunike fra sentralkomiteen. s.2
2. Hilsen fra partiformannen til Red Ungdoms 10. landsmøte. s.3
3. Lenin om ungdommen. s.6
4. Ungdomsarbeidet er avgjørende for revolusjonen. s.7
5. Foran stortingsvalget -77. .... s.10
6. Fram for en vellykka anti-imperialistisk høst! s.14
7. Kritikk av samepolitikken til AKP (m-l) s.16
8. Svar til kamerat Audun. s.18

LEDER:

Kommunike fra sentralkomiteen

Sentralkomiteen har vedtatt plan for partiet fra stortingsvalget til sommeren 78. Denne planen innebærer viktige forandringer i forhold til tidligere målsettinger.

Hovedoppgaven i hele perioden skal være å mobilisere hele partiet i en kampanje for å utvikle en revolusjonær ungdomspolitikk, mobilisere breie ungdomsmasser i kamp og gjøre Rød Ungdom og NKS til sterke redskaper for partiets ungdomspolitikk.

Den norske marxistisk-leninistiske rørsle har alltid hatt en viktig styrke i den kommunistiske ungdomsrørsle. Rød ungdom og NKS har tusener av lojale og kampivrige medlemmer og dette er en verdifull skatt som AKP (m-l) har plikt til å ta godt vare på. Men over en periode på flere år har det utvikla seg alvorlige feil i det kommunistiske ungdomsarbeidet.

Sentralkomiteen oppsummerte at situasjonen for ungdomsforbunda i dag er kritisk og det finnes en fare for at vi kan miste mye av det vi har oppnådd. Med en kampanje under partiets ledelse der alle medlemmer av partiet og ungdomsforbunda blir mobilisert og jobber sammen kan denne situasjonen snus raskt. Det er fullt mulig å vinne store ungdomsmasser for en kommunistisk ungdomspolitikk på kort sikt.

Planen som helhet vil seinere bli sendt ut til partiet til behandling.

Hilsen fra partifor- mannen til Rød Ung- doms 10. landsmøte

TIL DELEGATENE PÅ

RØD UNGDOMS LANDSMØTE

KAMERATER!

På vegne av Sentralkomiteen i Arbeidernes Kom-
munistparti (marxist-leninistene) vil jeg hilse Rød
Ungdoms landsmøte. Partiet er fast i sin over-
bevisning om at dette landsmøtet vil bety ei kon-
solidering av Rød Ungdom, og at det vil legge grun-
nlaget for å utvikle det kommunistiske ungdoms-
arbeidet i langt større omfang enn det har i dag. Det
store ansvaret for å oppfylle de forhåpningene vi og
Rød Ungdoms medlemmer stiller til dette landsmøtet,
hviler på dere, kamerater delegater. Dere vil sikkert
lykkes i dette arbeidet når dere bare holder fast på
marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning og par-
tiets generallinje og arbeider hardt og målbevisst.

Kamerater!

Blant kommunister bør det herske full åpenhet og en
kameratslig stil med kritikk og sjelkritikk, derfor vil
jeg ikke legge fingrene i mellom, men fortelle dere
åpent om en del av de feilaktige tendensene som par-
tiets sentralkomite ser i Rød Ungdom.

For det første:

Mangler i den politiske linje. Rød Ungdom har en
særskilt oppgave i å konkretisere partiets generallinje
på ungdomsmassenes situasjon. Det er Rød Ungdoms
plikt å kjenne ungdommens kår og sammenfatte ung-
domsmassenes krav. Bare slik kan det skapes ei
politisk linje som er i stand til å mobilisere massene av
ungdommen. Rød Ungdom må være et redskap for par-
tiets i å få ungdomsmassene i bevegelse og få dem til å
solidarisere seg med den revolusjonære arbeider-
bevegelsen. For å fylle denne oppgaven godt kan ikke
RU begrense seg til å kopiere partiets allmenne linje.
Det er ei krenking av partilinje å kopiere den. Parti-
linje skal anvendes. Den skal tillempes på den situa-
sjonen ungdomsmassene står i slik at de kjenner seg
igjen og blir interessert i sjel å ta opp kampen for den
riktige linje.

Men fyller Rød Ungdom sin oppgave på dette
området?

Kamerater, jeg må dessverre svare nei. Ikke fordi
RU er uten arbeid av denne typen, men fordi RU er
langt fra å ha et konkret politisk svar på mange av de
brennende spørsmåla som ungdommen i Norge i dag
stiller seg, og ikke minst de spørsmåla arbeiderung-
dommen står overfor.

Noen kamerater tror kanskje det er et uover-
kommelig problem å utvikle den politiske linje all-
sidig. Men det er ikke det hvis en jobber riktig. Det er
ikke noe vanskelig å få et overblikk over de hoved-
områdene som er spesielle for ungdommens situasjon,
nemlig skolen, arbeidsledighet, lave lønninger, fritids-
og miljøproblemer, undertrykking av de unge jentene
osv. Dere har sett opp sånne oversikter hundre ganger
og kan dem bedre enn jeg. Deretter trenger dere å
kjenne massenes problemer og krav. Det er van-
skeligere, for dem kan dere ikke finne på skrivebordet.
Dere må breitt ut i ungdomsmassene for å få greie på
dem. Etterpå må dere skille det riktige fra det
feilaktige og utforme et politisk svar på massenes
spørsmål, som er i samsvar med deres interesser og
partiets generallinje. Dette er to prosesser. Først un-
dersøke, så sammenfatte. Har dere ikke undersøkt, så
har dere ingenting å sammenfatte.

Noen problemer er så åpenbare at dere ikke kan un-
ngå å se dem. Ta f.eks. ungdommens problemer på
skolen. Det er helt opplagt at ungdommen har langt
større problemer på skolen enn den hadde da vi dreiv
framgangsrik skolekamp for ti år siden. Sjel borger-
skapet er nædt til å innrømme dette, og i et program om
skolen i TV for ei tid tilbake, sa ungdommen alle som
en at de hadde kjempestore problemer på skolen. Disse
problemene kommer av undertrykkinga. Det er RUs
oppgave å vise konkret hvorfor det er slik, og utar-
beide konkrete paroler som retter ungdommens
misnøye mot herskerklassen, paroler som er egna til å
utløse masseaksjoner, protester, streiker osv. Dette
gjør RU praktisk talt ikke på skolene i dag. Derfor går
RU tilbake på skolene. Om RU fortsetter slik, vil også

kampen mot revisjonistenes ungdomsorganisasjoner og de andre borgerlige ungdomsorganisasjonene bli uten kraft. Det er når vi suger næring fra en levende massebevegelse at vi er i stand til å slå borgerskapets ulike organisasjoner. Uten massene er vi ingenting.

For det andre.

En stor grad av byråkratiisme. RU gjør i dag dessverre misforståtte forsøk på å kopiere partiets arbeidsstil og metoder. Dette fører til en inngrodd byråkratiisme, ikke fordi partiet jobber byråkratisk, men fordi partiets arbeid er så sammensatt og krevende at enhver dårlig kopi må bli byråkratisk. En kamerat som har gått gjennom en del av den interne RU-propagandaen har fortalt meg at det i all denne papirmengden sto det bare en og annen setning om å mobilisere ungdommen på konkrete spørsmål. Dette er byråkrati.

Det samme gjelder møtestilen. Dere veit sikker at partiet har en stil med mye møter og hardt arbeid. Partimedlemmene kjennetegnes ved at de jobber hardt og uegenytlig og arrangerer det antallet møter som kampen krever. Under høyreavvikets periode blei møtenes betydning undervurdert i partiet og nærmest fornektet i RU. Men i dag ser vi tendenser i partiet til at det holdes for mange møter, at interne møter stiller seg i veien for massearbeid. Denne tilstanden skal vi korrigere. I RU derimot trengs det ei langt kraftigere korrigerende på dette området. Som en ungdomsorganisasjon må nemlig RU ha en mer allsidig aktivitet enn bare interne diskusjonsmøter. Parolene må være færre, men bedre møter. Hold ikke møter bare for å gi beskjeder, det demper entusiasmen og kveler initiativet. Hold møter med klare politiske formål, forbered dem godt, og sørg gjerne for at møtene har litt variert program, med kultur o.l. Med færre møter får dere muligheter til å bruke større krefter utad i massekampen, i aksjoner osv. Dere får også muligheten til å øke studienes rolle, ved at det blir plass til skikkelige organiserte studier. Som en ungdomsorganisasjon må RU drive utadretta kulturarbeid og oppmuntre sine medlemmer og sympatiserer til å drive idrett og friluftsliv.

Kamerater. Kampen mot byråkratismen i RU, mot beskjedgivning og blind kopiering er ikke en kamp for å liberalisere RU. Det er en kamp for å høyne moralen i RU, for å gjøre RU til en virkelig ungdomsorganisasjon. Gjør opp med byråkratismen og de innholdsløse eller dårlig forberedte møtene, så vil RU bli i stand til å gjøre mer og bedre arbeid for den sosialistiske revolusjonen i Norge.

For det tredje.

Det finnes en inngrodd sekterisme og en sjablongmessig propaganda. Mange RU-lag er dessverre uten virkelige røtter i ungdomsmassene. RU-laget er her, massene er der. Dette underbygges og styrkes av tendenser til en sjablongmessig propaganda og agitasjon.

Jeg har ikke gjort grundige studier av sekterismen i RU, derfor skal jeg ikke uttale meg i detalj. Men jeg veit at den finnes og at den er farlig sterk. Se bare på noe av det mest framskredne ungdomsarbeidet som drives for tida, nemlig Stovner-ungdommens kamp. Er den utløst av RU? Nei. Den er utløst av partiet. RU var ikke i nærheten av disse ungdommene, og betrakta dem som ytterst tilbakeleggende og tvilsomme. Men partiet gikk rett ut blant Stovner-ungdommen og mobiliserte dem til kamp. Hvor var RU? Jo, langt om

lengde kom det en representant fra RU med litt blader, så blei han borte igjen. Var RUs presse opptatt av å drive denne saka, var RG en slik motor i ungdommens kamp, som Klassekampen er det i arbeiderklassens kamp? Nei. Midt oppe i denne kampen kom RG ut med ei forside som 1 og 1/2 måned for seint forteller om at partiformannen er kommet tilbake fra Kina. Sjelsagt skal RG dekke partiformannens besøk i Kina. Men trur noen her at Stovner-ungdommen gidder å kjøpe et politisk blad for første gang i sitt liv bare for å lese at partiformannen har vært i Kina? Får vi noen nye folk i tale på denne måten?

Finnes det tendenser til en nedlatende holdning til ungdommen i RU? Jeg bare spør, jeg veit ikke. Er det sånn at dere synes at ungdommer me kort boblejakke og trange jeans egentlig er noen foraktelige vesener som det ikke er noen vits i å prate med? En skulle nesten tru det, for så lite arbeid drives det blant denne ungdommen. Om det skulle finnes slike ideer, så er det bare å slå fast at ungdommen i dag ser slik ut og at RU bare har å kvitte seg med inngrodd fordommer.

Sekterismen har gjort sitt til at RU i dag er nesten utryddet på gymnasene og ungdomsseksjonen i 1. mai-toga, som bare for noen år sia var et stort pluss, nå er blitt et kriseområde. Sekterismen får bare skylda for at det ikke er utvikla flere unge ledere i RU. Så vidt jeg kjenner nominasjonskomiteens innstilling, ligger gjennomsnittsalderen på det foreslåtte sentralstyret ganske lite under min egen alder. Jeg vil bare si at jeg på ingen måte ser på det som noe kompliment, verken til meg sjøl eller RU. Kanskje er det lite landsmøtet kan gjøre med dette problemet, men det må være ei målsetning at det neste landsmøtet blir i stand til å rette på det. For å oppnå dette må det rekrutteres i langt større stil enn i dag, og dere må fostre unge, klassebevisste og djerve ledere fra 15-16 års alderen og oppover.

For det fjerde.

Det mangler en aksjons- og kampstil. For å utvikle et bra kommunistisk ungdomsarbeid er det helt nødvendig å ha en stil med mange aksjoner og kamper. Denne formen for politisk arbeid appellerer til ungdommen og den gir ungdommens fantasi og skaperkraft muligheter til å slå ut i full blomst. Men RU praktiserer nesten ikke en slik arbeidsstil.

Ta for eksempel Hammersborg-aksjonen. Det var en rettferdig aksjon som blei knust ved hjelp av opprørs-politi. Ganske vist deltok kommunister i aksjonen. Men var de en fortropp? Gikk de i spissen for å finne gode kampformer mot politiingrepet? Var de sjøl eksempler på dristighet og kampvilje? Det er vanskelig å se at kommunistene i denne aksjonen var slike forbilder som de burde ha vært. Det hadde vært mulig å statuere et eksempel på politivolden kan slås tilbake ved Hammersborg. Det hadde vært mulig å vinne en psykologisk seier over politiet, kapitalen og Oslo Kommune, dersom RU og partiet hadde tatt ansvaret sitt på alvor og utarbeida en taktikk og kampformer slik partiet gjør i streik kamper.

Altså, sjøl i en av de få aksjonene som har vært for ungdommen, ser vi for lite til den militante stilen som bør prege alle kommunister. Hva så med alle de sakene det burde ha vært aksjonert for, men der RU ikke går utenfor døra for å heise opprørsfana? Åssen kan dere da vente at ungdommen skal følge dere?

RU må ha aksjoner som en fast del av arbeidet sitt. Det bør virke som en rød klut på alle medlemmer og

sympatiserer av Rød Ungdom at ikke gater og plasser kryr av 1. mai-plakatene våre. Det bør være en spore til aksjoner når sosialimperialismens krigsskip ankrer opp ved kaja på såkalt «vennskapsvisitt». RU-laga må få aksjonstilen i blodet, og de må la den smitte til de breie laga av ungdommer omkring seg. Slik vil dere vinne tillit i ungdomsmassene. Dere vil lære opp en generasjon i den kampstilen som klassen og det arbeidende folket trenger for å føre større kamper i framtida. La Rød Ungdom bli partiets stolthet på dette området, slik at vi kan si til arbeiderklassen, «Her ser dere ungdommen vår, en ungdom som er oppdratt i kommunismens ånd. Med slik ungdom kan vi ha all tillit til framtida.»

For det femte.

Det drives for lite studier av teori og politikk.

For å bli i stand til å handle riktig og sjølstendig, trenger Rød Ungdoms medlemmer å skolere seg i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og dokumenter fra AKP(m-l). I dag drives disse studiene så tungt at en skulle tru studier er en byrde. Dette må endres for at RU skal gjøre framgang.

Ingen skal fortelle meg at ungdommen ikke er interessert i teori og politikk. I mange tilfeller er det slik at ungdommen ikke er klar over det sjøl, men likefullt strever med å finne løsninga på mange teoretiske og politiske problemer. Vi kan fenge interessen for kommunistisk teori blant ungdommen i større målestokk ved å vise hvordan marxismen-leninismen er i stand til å forklare de problemene ungdommen støter på som et resultat av klasseundertrykkinga.

For at RUs medlemmer skal få skolert seg må det gis tid til det og det må gis skikkelige anvisninger og forklaringer. Det bør sørges for at også skjønnelitteraturen brukes til å styrke medlemmenes klassestandpunkt. La f.eks. lagsmedlemmene lese Fadejevs «Den unge garde» og deretter studere Maos artikkel «Tjen Folket» og AKP(m-l)s prinsipprogram.

Kort sagt, en kamp mot byråkratisme og sektarisme i RU skal ikke bety å kvele studiene. Tvert om, studiene må styrkes ved at de viktige teoretiske spørsmål legges spesielt til rette for unge og urutnerte kamerater.

Kamerater!

Jeg har brukt lida til å snakke om en del store feil i RUs arbeid. Betyr det at vi mener at det ikke er

lyspunkter? Nei, sjølsagt ikke. Vi veit at det store flertallet av RUs medlemmer er hengivne revolusjonære som ønsker å kjempe best mulig for revolusjonen under partiets ledelse. Vi veit at RU har stolte tradisjon å bygge videre på. Vi veit at RUs medlemmer og kadre ønsker å marsjere i takt med partiet i kampen for revolusjonen. Dette er positive indre faktorer som skulle borge for at RU går kraftig fram så snart RU bestemmer seg for det.

Når det gjelder tradisjoner. Bare la meg nevne at det i år er ti år sia RUs direkte forløperer SUF, erklærte seg som en revolusjonær ungdomsorganisasjon. Det er samtidig ti år sia i sommer at skoleungdom og unge arbeidere i Bryn/Hellerud SUF gjennomførte den første kronerullinga for å kjøpe seg eget offsettrykkeri, og dermed la grunnsteinen for Duplotrykk. I dag har vi et slagkraftig kommunistisk arbeiderparti i AKP(m-l), vi har ei kommunistisk dagsavis og vi går i spissen for arbeiderklassens kamp i Norge. Viser ikke dette at vi kan lykkes i å oppnå de måla vi ønsker, bare vi holder fast på ei riktig linje og kjemper hardt og usekterisk for den?

Kamerater.

Foran oss ligger store kamper. De to supermaktene truer med verdenskrig, og de øver i Åssen de skal okkupere landet vårt. Vi har forpliktet oss til å gå i spissen for en nasjonal-revolusjonær folkekrig, dersom sosialimperialismen eller USA-imperialismen angriper Norge. Vi har forpliktet oss til å lede den proletariske revolusjonen. Dette vil kreve ofre av oss. Det vil kreve at vi har de nærest mulige forbindelsene med masene. Det vil kreve at vi holder fast på marxismen-leninismens riktige revolusjonære linje. Og det vil kreve at arbeiderklassen har en ungdom som ikke frykter noen fiende og som kjemper heltmodig til den endelige seieren. Rød Ungdom har et stort ansvar og en ærerik oppgave i forberedelsene og gjennomføringa av den proletariske revolusjonen. La dette være en inspirasjon til å renke RU for sektarisme og byråkratisme og komme igang med kommunistisk ungdomsarbeid i stor målestokk.

Fram for et seierrikt landsmøte i Rød Ungdom.

Framover under ledelse av AKP(m-l).

Leve den sosialistiske revolusjonen.

Lenin om ungdommen

Fra ungdomsinternasjonalen (Desember 1916)

Sjelsagt mangler ungdomsorganet ennå teoretisk klarhet og fasthet. Kanskje vil det aldri oppnå det, nettopp fordi det er organet for gjærende, stormende og sökende ungdom. Men når holdning til mangelen på teoretisk klarhet hos slike folk må være helt forskjellig fra hva holdningen vår er og må være til det teoretiske virvaret i hodene på og mangelen på teoretisk fasthet i hjertene til våre «OK-folk» (mensjeviker – red.), «sosial-revolusjonære», tolstojanere, anarkister, de europeiske kautskyanerne («sentrum»), osv. Voksne folk som gjør krav på å lede og lære proletariatet, men som i virkeligheten leder det på uvveier, er en ting. Mot slike folk må det føres en nådeløs kamp. Men ungdomsorganisasjoner som åpent sier at de ennå går i lære og at hovedoppgava

deres er å oppdra partiarbeidere for de sosialistiske partiene, er en helt annen ting. Slike folk må gis all mulig hjelp. Vi må være tålmodige med fellene deres og anstrenge oss for å rette på dem litt etter litt, hovedsakelig ved hjelp av overbevisning, og ikke ved å bekjempe dem. Middelaldrende og eldre folk vet ofte ikke hvordan de skal nærme seg ungdommen, for ungdommen må nødvendigvis komme fram til sosialismen på en forskjellig måte, ved å følge andre stier, i andre former, under andre omstendigheter enn fedrene deres. Det er forevrig derfor vi bestemt må støtte organisatorisk uavhengighet for ungdomsforbundet, ikke bare fordi opportunistene frykter en sånn uavhengighet, men på grunn av selve naturen av saka. For uten at de har fullstendig uavhengighet, vil ungdommen være ute av stand til både å oppdra gode sosialister fra rekkene sine og forberede seg på å føre sosialismen framover.

Ungdomsarbeidet er avgjørende for revolusjonen.

All historisk erfaring viser at ungdommen har spilt og spiller en umåtelig viktig rolle i kampen for revolusjonen. Revolusjonen kan bare seire dersom den har støtte fra det arbeidende folkets masser, og er leda av arbeiderklassen og dens parti. Men erfaringene fra alle sosialistiske revolusjoner viser, at den store massen av aktive kjempere under revolusjonen må hentes fra rekkene av unge arbeidere og andre unge arbeidende mennesker. Derfor kan vi si med sikkerhet, at det kommunistiske partiet som under vurderer arbeidet med ungdommen og ikke bryr seg om å utvikle et kommunistisk ungdomsarbeid, det sager over den greina det sjøl sitter på, skader arbeiderklassen og gjør det umulig for revolusjonen å seire.

Ungdommens kampvilje er stor

Framtidsperspektivene ser dystre ut for ungdommen i Norge under monopolkapitalens diktatur. Konkurransen blir hardere på skoler og universitet. Alkohol og narkotika truer mange ungdommer på livet. Arbeidsløsheten blant ungdommen er meget stor. Ungdom i utkantstrøka må forlate sine hjemsteder. Demokratiske

rettigheter blir fratatt dem i større og større grad. (Forsøka på å innføre nye disiplinærlover på universitetene er et ferskt eksempel.) I de siste åra har den særegne undertrykkinga av ungdommen blitt kraftig skjerpa.

Er det sånn at de breie ungdomsmassene legger seg på ryggen og godtar de forholda de blir tvingt til å leve under? Nei, det er ikke sånn. Vi har i den siste tida sett mange eksempler på at kampviljen blant ungdommen er økende, og at bredden og styrken i denne kampen vokser. I aksjonen mot rivinga av Hammersborg skole i Oslo førte svært mange skoleelever en militant kamp. T-bane-ungdommen slåss hardt for sine rettigheter. Mye kan også sies om yrkesskoleelevene, soldatene og studentenes kamp. Den kampen og den kampviljen som har blitt vist av disse forskjellige ungdomsgruppene, viser noe av den kraften som finnes blant ungdommen. «Det er ungdommen som er den mest aktive og vitale kraften i et samfunn. De er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning,» sier Mao. Entusiasme, spontanitet, opprørstrang er særtrekk ved unge folk, på godt og ondt. Deres korte erfaring i livet gjør at de er mindre

prega av borgerlig tankegang enn eldre folk. De reagerer mere spontant på undertrykkelse fordi de ikke er blitt vant til undertrykkelse gjennom årelang erfaring. De er åpne for alt nytt, de er ennå ikke fast bundt til et livsmønster. Det er lettere for dem å gå til kamp eller aksjon, fordi de fleste ennå ikke har ansvar for en familie f.eks.

Når kommer så ungdommen i bevegelse? De er når de ser at framtidsmulighetene deres blir blokkerte. Dette finns det en rekke historiske eksempler på. Ungdommen i Europa gikk til kamp mot kapitalismen da de begynte å bli reddede for hva framtida skulle bringe dem. Hoxha sier det slik: «Livet for de unge er usikkert under kapitalismen, og når de når modenhet i tanker og arbeid, ser de klarere de uoverstigelige hindringene som er reist mot dem av kapitalismen, av privateiendommen, av monopolene og teknokratiet.»

De reaksjonæres innflytelse er økende

Men er det sånn at ungdommen automatisk går til kamp mot kapitalismen og automatisk slutter opp om de progressive og kommunistiske organisasjonene? Nei, det er ikke sånn.

Situasjonen i ungdommen er ikke bare prega av at kampviljen er stor og økende. Situasjonen er den at de reaksjonære er i ferd med å styrke sin innflytelse i ungdomsmassene. Når noen hevder at dette ikke er noe nytt, at de reaksjonære aldri kan få noen *virkelig* innflytelse over ungdommen, at den kommunistiske ideologien vil slå gjennom uansett, da undervurderer de grovt den *alvorlige* situasjonen som eksisterer i ungdommen i dag.

Vi har i den siste tida sett en rekke eksempler på at grupper av ungdom under ledelse av reaksjonære og nazistiske folk har latt seg bruke – mot progressive, – mot kommunistene. I forskjellige aksjoner mot Entebbe-filmen har ungdomsgrupper aktivt angripi de progressive, særlig alvorlig var det som skjedde på Lillestrøm, der også ungdommer som tidligere har deltatt i FFF gikk sammen med nazistene. Ungdomsgrupper i Tromsø har enkelte ganger blitt mobilisert av nazister mot progressive. I elevmassen styrker Unge Høyre sine posisjoner. Elevorganisasjonene for ungdomsskolene domineres fullstendig av Unge Høyre. På ungdomsskoler i arbeiderstrøk, – også på skoler der den progressive bevegelsen i Norge har gode tradisjoner – er miljøene sterkt prega av Unge høyre og nazistene. I Norsk Gymnasiast Samband og blant massene av gymnasiaster har Unge Høyre et solid grep. De styrer den nye yrkesskoleorganisasjonen YES og lager opposisjonelle fraksjoner i andre ungdomsorganisasjoner, som f.eks. NSEL (sjukepleier.org.)

Vi må konkludere med at situasjonen er kritisk. Hvis

ikke vi kommer over på offensiven i ungdomsmassene, hvis vi ignorerer arbeidet blant ungdommen, vil vi åpne for en fortsatt styrking av de reaksjonære og nazistiske demagogenes grep om ungdommen i Norge.

Ungdommen kan bli et bytte for demagoger

Hvor nødvendig det er at kommunistene tar svært alvorlig på arbeidet blant ungdommen, kan vi lett slå fast ved å kaste et blikk bakover i historia. Hitler og de tyske nazistene klarte å mobilisere en god del tysk ungdom ved hjelp av falske løfter og demagogi. De lovte å løse ungdommens problemer, skaffe dem arbeid, sikre dem en lys og sikker framtid. Kommunistene i Tyskland klarte ikke å avsløre at Hitlers løfter var tomme – de klarte ikke å overbevise ungdomsmassene om at en framtid under nazistene ville bli en framtid i slaveri.

I Indonesia klarte den reaksjonære Soeharto å mobilisere ungdommen til å delta i massenedslaktinga av progressive kommunister i midten av 60-åra. Ved løgner og demagogi fikk han indonesisk ungdom til å tro at landets problemer skyldtes kommunistene og de progressives virksomhet. Slikt kan skje igjen. Skal vi hindre at slikt gjentar seg i Norge, må vi nå *prioritere* arbeidet blant ungdommen.

Vi må avvise hetsen mot ungdommen

De borgerlige avisene pøser daglig ut propaganda om «Den kravstore ungdommen», «pillgenerasjonen», om de «sløve og giddesløse ungdommene» som «bare sitter på T-banestasjonene og

drar seg», som «braker alle pengene på cola og klær» osv. Hetsen mot studentenes kamp har blitt pøst ut i en årrekke. Dette er tydelige tegn på at borgerskapet frykter ungdommen. Ungdom som følger borgerskapet prises opp i skyene, ungdom som går til kamp skjelles ut som brysomme og farlige bråkmakere.

I de seinere åra har det også vært gjort mange ville forsøk fra borgerskapet på å skille ungdommen fra kommunistene, på å skremme skoleungdom og studenter vekk fra AKP (m-l), Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studentforbund.

På enkelte områder ser det ut til at hetsen har hatt sin virkning, hetsen er på en måte blitt «godtatt». Når borgerskapet, arbeideraristokratene og revisjonistene skriker at «AKP er bare ungdom og studenter», skynner vi oss med å forsikre at «Neida, AKP er bare arbeidere» osv. På denne måten godtar vi hetsen i utgangspunktet, vi «godtar» at ungdommen er noe unyttig, ubrukbart og negativt. Hvis vi legger oss flate for at det nærmest er kriminelt å være eller å ha vært «student», eller «godtar» (eller samtykker i det stille) at f.eks. T-bane-ungdommen er «late og sløve» klarer vi aldri å bli i stand til å stille oss i spissen for ungdommens kamp.

Det er også et utslag av at vi har begynt å tru på hetsen sjøl, når vi ikke har tatt den *særegne* undertrykkinga av ungdommen under kapitalismen alvorlig. Vi har derfor ikke lagt nok vekt på skoleungdommen og studentenes rett til å stille *særegne* krav. Vi har ofte sett det som tilstrekkelig at skoleungdom og studenter bare støtter arbeiderklassens kamp og *for-*

svarer seg mot de grelleste utslaga av kapitalismens undertrykking. Betydninga av egne krav utfra skoleelever, yrkesskoleelever, gymnasiaster, soldater og studenters særegne interesser har blitt undervurdert.

Styrk kommunistenes ledelse av ungdommens kamp

I forbindelse med oppgjøret med høyreavviket i partiet kunne SK slå fast at det for et år siden fortsatt fantes en rekke feilaktige og skadelige avvik i ungdomsorganisasjonene. Det ble slått fast at om ikke disse tendensene ble bekjempa, ville de føre til at organisasjonene ble «spist opp av revisjonistisk råte innafra».

Både Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studentforbund har gått framover, men det er nødvendig å fastslå at vi fortsatt mangler en helhetlig kommunistisk ungdomspolitik, ja det er tvilsomt om vi har noen virkelig ungdomspolitik i det hele tatt.

Når vi mangler en kommunistisk ungdomspolitik, er ikke dette noe som bare kan overlates til Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studentforbund. Å utvikle denne politikken er hele partiet og alle par-

timedlemmenes ansvar. Vi må ta et alvorlig oppgjør med partimedlemmers *neglisjering* av ungdomsarbeidet og oppfatninger av typen: «Det gjøres mye rart i Rød Ungdom og NKS, men det er jo ungdom,» osv. Alle lag og styrer i partiet må styrke båndta til ungdomsforbunda og gi hjelp til lokale Rød Ungdom og NKS-lag med å utvikle denne politikken. Vi må kvitte oss med tendensen til å se på politikken i ungdomsforbunda som en sak bare for dem som jobber der. Vi er for ungdomsforbundas *organisatoriske sjølstendighet*. Det betyr ikke at vi skal overlata dem *til seg sjøl*. Partiet må *lede ungdomsforbunda*. Ungdomsforbunda skal være redakører for *partiets kommunistiske ungdomspolitik* i ungdomsmassene. Uten at hele partiet virkelig engasjerer seg i ungdomsforbunda for å støtte dem og hjelpe dem å løse problemene, kan vi ikke venta å bli kvitt de avvikene som finnes.

I arbeidet med å utvikle den kommunistiske ungdomspolitikken, må vi bl.a. bygge på det veldige erfaringsmateriale som finnes i den norske marxist-leninistiske bevegelsens historie. Men vi har også en gunstig objektiv situasjon, der

ungdomsforbunda også har mange posisjoner og kontakter. Og vi har det viktigste av alt: mennesker. Partiet har de mange tusen pålitelige og kampvillige kameratene i ungdomsforbunda sjøl. Sjøl om det er blitt gjort feil i Rød Ungdom og NKS-arbeidet, så betyr ikke det at hoveddelen av Rød Ungdom og NKS' medlemmer er prega av store feil. Tvert i mot er hovedtyngden av dem svært bra kamerater som, dersom de blir mobilisert politisk og får korrekte retningslinjer, gjør en ypperlig innsats. Om vi i partiet klarer å hjelpe disse kameratene riktig, og mobilisere dem for å renske ut feila og utvikle arbeidet riktig, så vil vi erfare at de er en stor kraft.

De objektive mulighetene for å reise kampen blant den norske ungdommen er meget store. Hvis ikke ungdommens kamp skal bli avspora og ført på avveier, må den marxist-leninistiske ledelsen av ungdommen styrkes. Vi kommunister kan ikke stille oss passivt på side-linja og bare støtte den spontane kamp ungdomsmassene reiser. Vi må *stille oss i spissen* for denne kampen og *utløse* de enorme krefter som finnes i ungdommen.

Roger

Stortingsvalet 1977

«Om vi deltar i valet er vi med på å spreia illusjonar om parlamentet»

«Dersom vi berre skal propagandera for ein revolusjonær politikk, kan vi like gjerne velja aktiv boikott»

«Det har lite for seg å få inn representantar, dei blir berre putta i dustete komitear (jamfør korleis det har gått med SV)»

«Det er sekterisk å stilla til val, vi må heller prioritera massekampen»

«Dette er synspunkt som ulike kameratar har fremja i valdiskusjonane i partiet. Desse range og skadelege ideane strir mot partilina for ein revolusjonær valkamp og er til hinder for arbeidet vårt. Alle desse ideane argumenterer i røynda for boikott av Stortingsvalet. Her skal vi gå inn på dei ein for ein.»

Falske «venstre»idear

«Sosialdemokratane (dvs. kommunistane) ser på parlamentarismen (deltaking i representative forsamlingar) som ein av måtane å opplysa og skolera proletariatet og organisera det i eit uavhengig klasseparti; som eit av midla i den politiske kampen for å frigjera arbeidarane» (frå Lenin om valtaktikk s. 21). Om vi skal stilla til val eller boikotta er eit taktisk spørsmål vi tar opp seinare.

Utgangspunktet vårt er at parlamentet er eit reidskap for borgarskapet til å undertrykkja arbeidarklassen og

folket i Noreg. Valsirkuset borgarskapet steller i stand med to års mellomrom er ein storoffensiv for å skjennmala borgarskapet sitt diktatur og systematisk spreia illusjonar om at det er folket sjøl som avgjer kven som har makta. «økt folkemakt», «skjebnevalg», «historisk valg», dette er spissformuleringar på denne bløffen.

Borgarskapet har lukkast i å spreia desse illusjonane i alle lag av folket. Dette er eit faktum og eit viktig hinder for å løysa oppgåva med å gjennomføra den sosialistiske revolusjonen. Vi må knusa borgarskapet sin stat og oppretta ein ny stat. For å klara dette må vi m.a. avsløra parlamentet, avsløra dei borgarlege arbeidartia osv. Korleis gjer vi dette best? Ved å *proklamera* at Stortinget er eit reaksjonært organ vi ikkje har nokon illusjonar om? Eller ved å gå offensivt ut og avsløra kva det står for, dei borgarlege partia, og for å få revolusjonære representantar som kan avsløra innafra.

«Dei kameratane som hevdar at «om vi deltar i valet så er vi med på å spreia illusjonar» har sjølv illusjonar om parlamentet. Dei ser korkje kor viktig reidskap det er for borgarskapet eller kor viktig oppgåve det er å avsløra det. Lenin seier i «Venstre»-kommunismen ... om dette: «Å forsøke å «gå utenom» denne vansken ved å «hoppe over» det krevende arbeidet med å utnytte reaksjonære parlamentar til

revolusjonære formål er avgjort barnslig. Dere vil skape et nytt samfunn og likevel er dere redde for vanskene som er knytta til det å danne ei god parlamentarisk gruppe i et reaksjonært parlament, sammensatt av overbeviste, hengivende og heltmodige kommunister!»

«... like gjerne aktiv boikott»

Eindelig kameratar hevdar at «sidan vi berre skal driva propaganda, kan vi like gjerne velja aktiv boikott».

Aktiv boikott eller deltaking i valet er eit taktisk spørsmål. Til dette spørsmålet seier Lenin: «all boikott er ein kamp for å hindra ein institusjon i å bli effektiv. Om ein institusjon er reaksjonær, men massane ikkje har gjennomakua han, så er ikkje vilkåra tilstades for å boikotta han ihel, og då er ikkje boikott noko eigna middel».

Er det nokon som meiner at situasjonen i dag er slik at vi kan hindra parlamentet i å fungera?

Då vi boikotta vala i 1969 og 1971 var det ein annan type boikott. Grunnen var at ml-rørsla var for svak til å delta, vi hadde korkje organisatorisk eller politisk styrke til å stilla lister.

I polemikken mot «hollandske 'Venstre'kommunistar» slår Lenin fast: «Vi bolsjevikar deltok i de mest kontrarevolusjonære parlamentene, og erfaringa har vist at denne

deltakinga ikkje bare var nyttig, men uunnværlig for partiet til dei revolusjonære proletariatet etter den første borgerlige revolusjonen i Russland (1905), for å bane vei for den andre borgerlige revolusjonen (februar 1917), og så for den sosialistiske revolusjonen (oktober 1917).

**«Det har lite for seg
å få representantar
på Stortinget,**

dei blir berre putta i dustete komitear» og i same andedrag blir det gjerne vist til korleis det gjekk med SV.

Kameratane som hevdar dette, argumenterer både for prinsipiell boikott av reaksjonære parlament, og for at vi har same lina for slik jobbing som SV. Dei ser ikkje skilnaden på lina og praksisen til RV i kommunestyra og SV på Stortinget.

RV-representantane i kommunestyra nyttar interpellasjonar for å reisa arbeidsfolk sine krav: støttar bryggearbeidarane, avslører korrupte kommunepampar, osv. Målet vårt for å delta i kommunestyra, er å avsløra dei

som reidskap for undertrykking.

Kva er lina til SV? Jau, dei sausar saman likt og ulikt av krav, lokkar med «auka folkemakt» og er fullt ut med i det borgarlege valsirkuset. På Stortinget og i kommunestyra svik dei alle massekampar, følgjer lojalt spelereglar og teleplikt...

Desse kameratane vil lata desse organa få jobba for seg sjølv, utan kommunistar og nokon som kan avsløra all rottenskapen. Utan nokon til å propagandera dei grunnleggjande krava til arbeidarklassen og avsløra parlamenta slik Lenin oppsummerte oppgåva til kommunistane.

**«Det er sekterisk å stilla
til val, vi må prioritera
masekampen»**

I polemikken mot «det hollandske venstre» (s. 139 «Venstre»kommunismen – en barnesjukdom) slår Lenin fast at ... «Handlingene til massene, for eksempel en stor streik, er *alltid* viktigere enn parlamentarisk virksomhet, og ikkje bare under en revolusjon eller en revolu-

sjonær situasjon:» Vidare understrekar han kor viktig det er å kombinera legal og illegal kamp og kor viktig det var at bolsjevikane deltok i dei mest kontrarevolusjonære parlamenta.

Ein del kameratar riv laus setninga om at «ein stor streik er *alltid* viktigare...» og brukar dette som eit argument for å hevda at alt anna er viktigare enn å driva revolusjonær valkamp. Dette er ei forvrenging av Lenin og eit forsøk på å overlata kamparenaen fullstendig til dei borgarlege partia under dekke av å «prioritera masekampen».

**«Det er uviktig om
vi får mange stemmer»**

Dette står å lesa i Røde Garde om valet, og i presentasjonen av nummeret i KK. «Vårt mål er ikkje å få sanka så mange stemmer som mulig. *Det viktigste for oss er å få spreidd vår revolusjonære politikk til flest mulig.*» Andre og har hevda dette. I røynda er også dette ei line for boikott. Det er ei line for å spreia propaganda i

SEILSIST: De fem overste på SV's Gule Båte til presentert i Oslo. Fra høgre: Brynjulf Sjögren, Marii Bæk, Pål Strøm, Ellen Pedersen og August Sande. (Foto: Helsebattgen)

masseomfang og for å unngå nærkamp med SV for å riva laus folk frå revisjonistane sitt grep, mot grundig massearbeid som ikkje minst kjem til uttrykk i støtte til RV.

Valresultatet er ein gradmål på medvitte til arbeidarklassen. Mange eller få stemmer til RV er eit viktig mål, at vi klarer å riva laus folk frå SV, at vi klarer å slå det svarte «NKP» i valet osv. er viktige mål på stoda. Alternativet til å stilla slike mål er å boikotta og så setja oss ned og analysa helmesittjarprosenten. Innrettinga på arbeidet vårt må vera grundig massearbeid, men også massespreling av aviser o.l.

Vi må ta opp striden for å luka ut desse range ideane som no hindrar oss. Viktig litteratur: Lenin om valtaktikk og artikkelen: Skal vi delta i borgerlige parlamenter? I «Venstre»kommunismen — en barnesjukdom s. 135.

Fram for breie RV-grupper

Eindel rapportar tyder på at mange av dei RV-gruppene som er danna, er snevre og sekteriske. Det har blitt reist spørsmål om dei vi mobiliserer til RV-gruppene må stå for alt som AKP(m-l) står for, sidan plattformen støtt partiet. Lina desse motseiingane kan samanfatta til er «kvar partiavdeling, ei RV-gruppe» og at RV-gruppene skal vera «studiesirkelgrupper» som driv med «studiesirkel og rekruttering».

Ta oppgjær med sekterismen:

— bygg breie RV-grupper

Det fins mange revolusjonære som vil støtta platt-

forma til RV berre vi når ut til dei. Det er plattformen vi organiserer ut frå.

Revolusjonær valkamp

Vi skal driva revolusjonær valkamp for å få ut politikken til RV, omfattande massearbeid, muntleg agitasjon, systematisk og direkte kontakt med folk. Driva husvitjing, arrangera mindre møter, ha stands regelmessig som vi ser godt, gjerne med musikk og apellar. Vi må kombinera det å nå ut til utvalde folk, med massespreling av propaganda på bedrifter, på stands og i postkassar.

Vi må arbeida aktivt for å få istand konfrontasjonsmøte og masse møte, valmøte i fagforeiningar og klubbar, i boligstrøk og masseorganisasjonar. Vi skal gå i «nærkamp» med revisjonistar og arbeidararistokratar der det er mogeleg for å avsløra dei og vinna folk over på vår side i klassekampen.

Vi er for å organisera valkampgjengar som dreg rundt og driv agitasjon og diskusjonar og aktivt oppsøker andre parti sine arrangement, valmøte og stands. Ingen borgarlege parti må få fred til å driva lovnadspolitikken sin der vi er istand til å koma ut med vår politikk.

Innrettinga på valkampen vår må vera anti-revisjonistisk. Vi propaganderer for revolusjon og sosialisme blant anna ved å vise til kva slags sosialisme SV og «NKP» går inn for. Vi må samle opp konkrete eksemplar på kva dei borgarlege arbeidarpartia har gjort på Stortinget, i kommunestyra og fylkestyra. Vi skal konfrontera dei med den reaksjonære politikken deira, korleis dei saboterar streikekampen, jeger om masse-

kampen, kjem med støtte i ord og fell massekampen i ryggen i praksis.

Ingen av dei borgarlege partia og særskilt DNA, SV og «NKP» skal få gå fri for å verta konfrontert med dei falske valløftane sine.

Sommarvalkamp

Andrekvart år dukkar dei borgarlege partia opp med stands i gata. AUF leiger bussar og reiser rundt og driv agitasjon.

Vi må ta frå dei denne einretten på valkamp om sommaren. Sommarvalkampen må rettast inn på å treffa folk der dei er. Send valkampgjengar rundt på badestrender og stader der folk samlast, arranger frikonserter osv.

Skaff dykk straks oversikt over store arrangement i byen/i fylket. Send gjengar til desse arrangementa. Bruk kulturen. Send gjengar rundt i fylket.

UTELUKKINGA AV RV FRÅ VALSENDINGANE I NRK:

Eit grovt åtak på ytringsfriheten

Kampanjen mot utelukkning av RV frå valsendingane, er ein viktig del av valkampen. Dette dreier seg ikkje berre om RV skal få delta eller ikkje. Dette er ein viktig del av kampen for dei demokratiske rettane, mot yrkesforbod, suspensjonar og politiske oppseiingar osv. For oss er det og spørsmål om vi skal «godta» denne typen åtak som i røynda er retta mot partiet og som vil råka einkvar opposisjon dersom borgarskapet får tura fram uhindra.

Underskriftskampanje

Det å arbeida for støtteved-

tak i fagforeiningar, klubbar, masseorganisasjonar og å samla mange underskrifter er ei viktig oppgåve i helle valkampen, og spesielt viktig no i valkampstarten. Kravet er: alle registrerte og godkjende parti som stiller i eit fleirtal av fylka og som kan dokumentera ein landsomfattande organisasjon, skal ha lik demokratisk rett til å delta i dei vanlege riksnett- og distriktssendingane og utvida sendetid for lokale lister i valkampen.

Det er mogeleg å nå breiddt ut med denne kampanja. Det er brel motstand mot åtak på ytringsfridomen. Det er opp

til oss om det skal bli ei masserørsle og om dei borgarlege partia skal bli avslørt på dette. Det fins kameratar som på kort tid har samla 20 – 30 underskrifter.

Målet å koma med i val- sendingane

Dersom vi driv kampanja rett og bra er det mogeleg å oppnå resultat. Det er åleine eit kraftig massepress på NRK-leiinga som kan sikra at RV får delta. I alle høve vil denne kampanja bli eit slag mot borgarskapet sin McCarthy-kampanje. Borgarskapet er livredd for at RV i

dei store valsendingane fram for kanskje 70 prosent av det norske folket skal kunna avsløra dei borgarlege partia frå SV til ALP/FrP. Denne redsla viser også kor viktig oppgåve dette er.

Denne kampanja kan drivast på mange vis. Vedtak til støtte for kravet og underskriftskampanje er to viktige metodar. Vidare kan ein vurderer lokalt om ein vil samla inn pengar saman med underskriftene slik at ein kan setja inn annonse i lokalavisa om at så mange støt kravet. Å gje 5 – 10 kroner til ein slik annonse må vera ei oppmoding, ikkje noko krav.

*Også i år blir RV nektet adgang til NRKs valgsendinger.
Her demonstrerer RV-aktivister utafor NRK i 1975.*

Fram for en vellykka anti-imperialistisk høst!

«Inga kraft i verda kan stå mot den krafta proletarane og dei kjempande folka i verda kan utløysa når dei går saman i kampen for å styrta kapitalismen og imperialismen. Dei kan omskapa jorda og frigjera heile den arbeidande menneskeætta, dei kan rydda ut all utbytting og all underkuing mellom menneska for all tid.»

Partiprogr. s. 58

Høsten stiller oss overfor store oppgaver i den anti-imperialistiske kampen og kampen for den proletariske internasjonalsmen!

21. august

21. august for 9 år sida kom meldinga om at sovjetiske styrker med tanks og fly overfalt Tsjekkoslovakia. I løpet av dagen var Tsjekkoslovakia et okkupert land og angiveri, arrestasjonar og utrenskningar fulgte i stor skala. Samtidig hadde Sovjet vist ansikt for en hel verden. Mange som ikke tidligere hadde sett at et nytt borgerskap hadde tatt makt i Sovjet fikk opp øynene. Siden 1968 har dette blitt alt klarere gjennom Sovjets intriger i Afrika, India, Latin-Amerika og Midt-Østen.

Tsjekkoslovakia av i dag er fortsatt okkupert av den sosial-imperialistiske supermakta Sovjet. Den tsjekkosllovakiske nasjonen og det tsjekkosllovakiske folk er undertrykt. Den 21. august skal vi vise solidaritet med det tsjekkosllovakiske folk og reise kampen mot begge de imperialistiske super-

maktene som er hovedflender til verdens folk.

Sovjet prøver å styrke sitt jerngrep over øst-Europa. Resultatet er at motstanden øker. I Tsjekkoslovakia har Charter 77 tatt form. Dette er en viktig begivenhet til tross for at den er leda av liberale borgere. Sovjet har ingen rett til å okkupere Tsjekkoslovakia og Charter 77 retter seg mot okkupasjonen og den fascistiske undertrykkinga. Derfor støtter AKP (m-l) Charta 77.

Våre hjemlige revisjonister i SV har i det siste grepet fatt i Charter 77 og prøver å trykke det til sitt bryst. De prøver å stable en ny plattform på beina: i ord støtte opposisjonen – mot «ny-stalinismen». Slik prøver de å gjøre Tsjekkoslovakia til sin sak! På denne måten legger de opp til å sabotere den anti-imperialistiske kampen og dekke over sosial-imperialismen.

Dette kommer særskilt fram i bladet Universitas som er dominert av SV ved universitetet i Oslo. Det slår i siste nr. til lyd for at SV skal «spille en nøkkelrolle i arbeidet med å utforme en politikk for Øst-Europa som kan samle støtte fra majoriteten på venstresida!» Etter Universitas voldsomme utkjør, med stoff om Tsjekkoslovakia, er det slett ikke umulig av SV har tenkt seg ut på gata! I fjor turte de seg bare fram på med en liten «mot-demonstrasjon».

Mens SV er en støtte for sosial-imperialismen, støtter AKP (m-l) det tsjekkosllovakiske folkets kamp mot den sovjetiske okkupasjonen.

Vi støtter kampen mot sosial-imperialismen og USA imperialismen overalt i verden. Det er bare AKP (m-l) som reiser kampen mot begge de to imperialistiske supermaktene.

Derfor må vi vise at SV's prat om støtte til det tsjekkosllovakiske folk i virkeligheten er en støtte til imperialismen. Vi må isolere revisjonistene i SV og det svarte «NKP».

11. september

I 4 år har det chilenske folket levd under et jernhardt fascistisk diktatur. Da Salvador Allendes lovlige valgte regjering blei styrt av en militærjunta 11. sept. 1973, fulgte uker og måneder med omfattende massakre. Siden kuppet har mer enn 150 000 chilenerne blitt arrestert og fått smake juntaens spesielle «forhørsteknikk». Daglig «forsvinner» det folk i Chile.

Men fascisme er mer enn politisk undertrykking og fysisk terror. Fascisme er nådeløs utsugning av arbeiderklassen og andre deler av det chilenske folket. I dag har Chile 800 000 arbeidsløse, en årlig inflasjon på 300% og skrikende mangel på de mest nødvendige forbruksvarer.

De fire åra som har gått siden det brutale kuppet har vært år med kamp. De chilenske motstandskomiteene går i spissen for folkets daglige kamp. Folket kjemper mot militær-juntaen og de krefte som støtter opp om den; USA-imperialismen, stor-godseierne og de innenlandske monopolene.

Revisjonistene med blodige hender!

Revisjonistene har hatt en viss framgang i sitt «anti-imperialistiske arbeid». Det er ingen grunn til å tro at de ikke skulle stille med egne tog i år (stortingsvalg og alt). Denne anledningen må vi bruke til å slå deres «anti-imperialistiske fraser» og «teorien om fredelig overgang til sosialismen» til jorda. Denne teorien er reaksjonær og har til hensikt å hindre revolusjonen og å styrke kapitalismen. Chile er det blodige eksemplet på dette, og revisjonistene har blod på sine hender. Derfor gjør de sitt beste for å skjule dem. De prøver å dekke over de virkelige erfaringene fra Chile, samtidig som de fortsetter med å preike «fredelig overgang». Dette er en gift som vi må uskadeliggjøre.

Revisjonistene i Chile gikk inn for å avvæpne folket før kuppet, i dag gjør de det samme, mens vi støtter den aktive motstanden. Revisjonistene i Norge prøver på samme måte å avvæpne det norske folk. Samtidig prøver de å svarte dem som står for at folket må væpnes. De har satt igang en verdensomspennende løgn-kampanje mot Kina for å ramme alle marxist-leninister. Revisjonistene sprer løgner om at Kina hjelper juntaen, setter i gang fabrikker, gir langsiklige lån osv. Alt dette er løgn og har bare til hensikt å mis-kreditere Kina og å dekke over revisjonistenes eget ansvar.

La oss bruke 11. september til å reise støtte og solidaritet med det chilenske folkets aktive kamp mot fascismen og imperialismen. La oss avsløre revisjonistene og vise hva deres «anti-imperialisme» er verdt og hva

«teorien om fredelig overgang» fører til.

En støtte til Chiles kamp er en støtte til vår egen kamp mot imperialismen og for sosialismen. Stalin sier: «Velen til revolusjonens seier i vesten fører over det revolusjonære forbund med frigjøringsbevegelsene i koloniene og de avhengige land mot imperialismen.»

Lær av tidligere feil

AKP (m-l) er og har alltid vært den ledende krafta i det anti-imperialistiske arbeidet i Norge. Det betyr ikke at vi har kvitta oss med alle feil. Arbeidet med 21. aug. og 11. sept. i fjor avslørte flere svakheter.

1. Revisjonistene forsøker å framstille motstanden mot supermaktene som begrensa til m-l-bevegelsen og dens nærmeste sympatisører. Det faktum at AKP (m-l) er det eneste partiet som kjemper mot de to imperialistiske supermaktene forvrenses til at bare AKP sympatisører kan mobiliseres i kampen. Dette synet har også fått innpass i partiet og er en hindring for den breie mobiliseringa. Dette er å la seg lure av revisjonistene.

Motstanden mot overfallet i Tsjekkoslovakia og fascistkuppet i Chile er stor og går langt ut over AKP's grenser. Det er revisjonistene som er isolerte i det norske folk i spørsmålet om Sovjet. Folk ser at Sovjet meler sin egen kake, enten det er i Midt-Østen, Angola, Portugal, India eller i Barentshavet. Det er derfor revisjonistene, som de opportunisten de er, har hengt seg på Charter 77, driver «litt kritikk» av «arbeiderstaten Sovjet» osv. Frihetens hyl og rabiater angrep på 21. augustkomi-téen ved universitetet i Oslo,

når de kaller Jaroszewicz en morder og demonstrerer utafør «Frihetens» lokaler, må ikke forveksles med massenes holdning.

Arbeideraristokrater og revisjonister er ingen gradmåler for styrken av det anti-imperialistiske arbeidet. Det er ikke dem vi skal ta kamp med og vinne, det er massene.

2. Vi har store oppgaver i høst, men oppgavene er på ingen måte adskilte. Det er ikke slik at 21. aug/11. september står i motsetning til valget, 21. august og 11. september er viktige saker i valgkampen og spørsmål der vi må demaskere revisjonistene. Det vil nødvendigvis måtte være viktige saker, også for RV.

3. I fjor oppsummerte vi manglende personlig mobilisering. Det betyr at vi i år må stille konkrete målsettinger, gå på folk personlig, sikre underskrifter og samtidig sikre at de kommer i toget. Underskrifta er ikke en erstatning for å stille i toget. Vi må diskutere med folk sjøl om de skriver under med en gang, og ikke bare haste til neste. Listene må brukes aktivt alle steder hvor det er folk; arbeidsplasser og badestrender, på tur osv. Det er ikke slik at folk vil koble av fra all politikk når de har ferie. All erfaring viser at det er omvendt. Sammen med KK-salg og RV-arbeid må vi propagandere for demonstrasjonene 21. august og 11. september.

Fram for en vellykka anti-imperialistisk høst!

Full støtte til det tsjekkosllovakiske og chilenske folkets kamp mot fascisme og imperialisme!

Kamp mot begge supermakter USA og Sovjet!

DEBATT

Kritikk av samepolitikken til AKP(m-l)

I Innleiinga til Sameprogrammet vårt står det som så: «AKP(m-l) ser det som ei av dei viktigaste oppgåvene sine å delta i striden det samiske folket fører, for å utvikla og stø han.» Det kan ikkje vere tvil om at det er ein avgrunn mellom disse fine orda og praksisen vår sidan partiskippinga.

La oss sjå litt på partiet sin innsats i samiske saker:

– Partiet har ikkje gitt ut anna propoganda og agitasjon om samiske spørsmål enn sameprogrammet og nokre få stykke i KK (stort sett skrivi av lokale arbeidar-korrespondentar på eige initiativ).

– Partiet har ikkje utvikla noka skikkelig analyse av utviklinga av dei samiske organisasjonane dei siste åra.

– Partiet har ikkje evna å stille seg i leiinga for kampen mot vassdragsutbyggingane i samiske område.

Ut i frå dette må vi oppsummere: Mens vi på andre område har retta opp feil i programmet frå '73 og i dag har ein teori og praksis som ligg langt foran, så har vi på samepolitikken enno langt

igjen til vi får praksisen opp på nivået til programmet.

Når AKP(m-l) har avikta oppgåva si i den samiske kampen, heng det og saman med feil i programmet. Der- som partiet skal kunne bli den drivande krafta i samefolket sin kamp, må og programmet endras. Vi har i dag forholdsvis lite røynsler med dette arbeidet og partiet er lite skolert både på same-spørsmål og det nasjonale spørsmålet ålmennt.

Likevel meiner eg vi har eit grunnlag for å rette opp visse feil og lage eit bedre sameprogram enn det som gjeld i dag. Eg vil kritisere SK for at dei ikkje la opp til ein diskusjon om sameprogrammet i LM-førebuingane.

Forslag til programendringer

1. Sameland er okkupert av 4 imperialistiske land som kvar undertrykker ein del av samefolket.

Dette kjem ikkje klart nok fram i programmet. Utkast til beretning hevdar at største feilen ved sameprogrammet er at «det ikke pekte på undertrykkinga av

samene i det sosialimperialistiske Sovjet og den store truselen mot den samiske nasjonen som sosialimperialismen utgjør.» Dette meiner eg er feil. For det første: Å gjøre dette til den største feilen og den einaste verd å nemne i beretningsutkastet bidrar til å bagatellisere dei revisjonistiske feilla som fins ellers i programmet.

For det andre: Ein har og utelatt undertrykkinga av samane i Sverige og Finland, der det bur langt større deler av samefolket enn i Sovjet. Ellers er eg enig i at det sosialimperialistiske trugs-målet må takas opp, særlig spørsmålet: Vil det gjøre noen forskjell om resten av Sameland blir okkupert av Sovjet, da det jo er okkupert frå før. For samefolket vil det nye ved ein russisk okkupasjon vere fascismen, frammandvelde har dei frå før.

2. Sameprogrammet spreier illusjonar om den norske staten.

I sameprogr. s. 81 står det: «Staten skal ikkje på noko vis dirigera dei samiske organisasjonane, korkje økonomisk eller politisk. Dette vil seia: – Staten skal helle tida gje

så stor økonomisk stønad til dei samiske organisasjonane som det samiske folket sjølv ynskjer.

– Stilling som samisk ombodsmann må opprettast snøgt.»

Dette er ei livsfarleg linje for dei samiske organisasjonane, som bør byttas ut med noe sånt: – Dei samiske organisasjonane må kjempe for å bli økonomisk og politisk ubundne av staten. Dei må legge hovudvekta i arbeidet sitt på aktivisering av dei samiske massane ikkje komitearbeid og utgreiingar.»

Her trengs ei analyse av korleis staten prøvar å kjøpe opp dei samiske organisasjonane og er på god veg i dette. Vi må vise kva som er største fella ved NSR/NRL (Norske Samers Riksforbund og Norske Reindriftssamers Lands-

forbund):

– Byråkratisk leing, mobiliserer ikkje massane.

– Illusjonar om staten.

Disse fella, som er i vekst, åpner for at dei samiske organisasjonane fort kan bli staten sine reidskapar mot samefolket.

Illusjonane om staten ser ein og i pkt. 7 om Samisk Institutt. Instituttet virkar i dag som ein offentlig institusjon eigna til å gi illusjonar og å knytte sameaktivistar fast til statsapparata i dei nordiske landa. (Desutan er punktet forelda, samisk institutt blei oppretta i 1974)

3. Det samiske folkets sin kamp treng ei kommunistisk leing.

Dette seier ikkje sameprogrammet noe om, og eg trur at her finn vi mye av årsaka til at partiet har jobba så dårleg med samepolitikk. Vi

har mye sett på samepolitikken frå utsida og ikkje våga å ta standpunkt til indre kampar i sameorganisasjonane. AKP(m-l) er ikkje eit norsk parti, det er partiet til arbeidarklassen i Norge, både nordmenn, samar, finskætta og framandarbeidarar. AKP(m-l) (saman med SKP og MLR) er det partiet som representerer dei nasjonale interessene til det samiske folket.

Dette må slåas fast i programmet og for at det ikkje skal bare bli tomme ord må partiet i framtida ta langt meir alvorleg på arbeidet med rekruttering blant samar med den målsettinga å bli leiande i det samiske folket (den delen som bur i Norge) sin kamp for nasjonal sjølvråderett og sosialisme.

Audun.

DEBATT

Svar til kamerat Audun.

Det er bra at vi får en debatt om sameprogrammet vårt og det er positivt at kamerat Audun både har tatt opp sameprogrammet og partiets praksis i same-spørsmålet.

Det er også helt rett å kritisere partiet for at vi har viet altfor liten oppmerksomhet til den samiske nasjonen sin kamp. Vi har delvis svikta den plikta som Lenin påpeker at vi har:

«De kommunistiske partiene må hele tida avsløre den uopphørlige krenkinga av lii:stillinga mellom nasjonene og de garanterte rettighetene til de nasjonale minoritetene i all sin propaganda og agitasjon, både i og utenfor parlamentene. Denne krenkinga ser vi i alle kapitalistiske land, trass i den «demokratiske» forfatninga deres. Det er også nødvendig at vi for det første alltid forklarer at det bare er sovjet-systemet som kan sikre virkelig likestilling mellom nasjonene, ved at det først forener proletariatet i kampen mot borgerskapet, og deretter hele massen av den arbeidende befolkninga. For det andre er det nødvendig at alle de kommunistiske partiene gir direkte støtte til de revolusjonære bevegelsene i de avhengige og underprivilegerete nasjonene (som for eksempel Irland, de amerikanske negrene osv.) og i koloniene.

Uten dette siste, særlig viktige vilkåret, er både kampen mot undertrykkinga av de avhengige nasjonene og koloniene og anerkjenninga av retten deres til å rive seg løs, bare en falsk merkelapp. Dette har partiene i Den andre Internasjonalen bevist («Venstre»-kommunismen, s. 209. Føreløpig utkast til teser om det nasjonale spørsmålet og kolonispørsmålet.)

Men er det sånn at partiet totalt har svikta den proletariske-internasjonalistiske plikten sin overfor same-folket? Nei – vi har fulgt Lenins anvisninger et godt stykke på veg. Audun gjør overslag i kritikken sin ved å svartmale, og dessuten tar han kraftig feil på endel punkter.

Jeg skal ta opp de sakene jeg mener er viktigst i innlegget hans.

AKP(m-l) har ei framskredne analyse av det nasjonale spørsmål

Audun slår bombastisk fast at det er en avgrunn mellom de «fine» ord i programmet og partiets praksis. Litt seinere skriver han at partiet er lite skolert både på same-spørsmålet og det nasjonale spørsmålet alment. Jeg mener tvert imot at partiet har en framskreden teori og praksis i det nasjonale spørsmål. Det er ikke bare «fine ord» når det i samepro-

grammet står at «AKP(m-l) ser det som en av sine viktigste oppgaver å delta i striden det samiske folket fører ...» osv., men uttrykk for at partiet har tatt korrekt stilling til et viktig spørsmål i klassekampen i Norge – nemlig behandlinga av de nasjonale minoriteter. Akkurat som hele sameprogrammet viser at partiet har tatt et riktig standpunkt til et viktig marxist-leninistisk prinsipp, prinsippet om alle nasjoners uinnskrenkende nasjonale sjelraderett. Partiets standpunkter i f.eks. Svalbard-spørsmålet, grensedelinga med Sovjet i Barentshavet og vår stilling til en eventuell sovjetisk okkupasjon av Norge mener jeg er uttrykk for en framskreden forståelse av det nasjonale spørsmål og ikke omvendt som kamerat Audun hevder.

Audun kritiserer også at SK ikke la opp til ei behandling av sameprogrammet i forberedelsene til 2. LM. Av programmatisk endringer stilte LM det som den viktigste oppgava si å få laga et nytt prinsipp-program. Dette var helt rett. LM løste f.eks. ikke oppgava med å lage et nytt handlingsprogram heller. Det er klart at det er begrensa hva 2. LM kunne løse, og de viktigste oppgavene ble løst.

Dessuten er jeg uenig i begrunnelsen for denne delen av kritikken fra Audun, som

er at sameprogrammet vårt er dårlig, ja nærmest ubrukelig. Faktum er at foran 2. LM hadde partiet et sameprogram som stort sett var bra.

Jeg vil gi kamerat Audun langt på vei rett når han kritiserer den manglende analyse av de samiske organisasjonene, at vi ikke har stilt oss i ledelsen i kampen mot vassdragsutbygginga og når det gjelder partiets propaganda. Men det er ikke helt svart:

— det er ingen bagatell at vi har gitt ut et sameprogram — på både norsk og samisk. Sameprogrammet har betydd mye i arbeidet blant samer, det er blitt godt motatt og lest av mange samer.

— Partiet har gjennom KK støtta de viktigste samiske kampsaker de siste åra, at disse har vært skrivi av lokale arbeiderkorrespondenter på eget initiativ ser ikke jeg som noe negativt.

— I aksjonen mot utbygginga av Alta/Kautokeino-vassdraget jobba våre kamerater aktivt før den blei nedlagt.

Når det gjelder å utvikle og gå i spissen for den samiske kampen, er vi kommet altfor kort. Kamerat Audun mener at det skyldes feil i programmet. Jeg tror ikke vi først og fremst kan endre praksisen vår gjennom å endre programmet — og slett ikke gjennom de endringene som han foreslår.

Audun skjønner sosialimperialismen

Under hans pkt. 1 går han sterkt imot at den største feilen ved sameprogrammet er at det ikke pekte på sameundertrykkinga i Sovjet og den store truselen mot den samiske nasjonen som sosialimperialismen utgjør. Slik jeg ser det gjør tvert imot

Audun en grov og farlig feil ved å bagatellisere denne feilen. Han prøver også å lede oppmerksomheten vekk fra Sovjet over på Sverige og Finland under dekke av at det bor flere samer der enn i Sovjet. I en eneste setning feiler han truselen fra Sovjet unna med «for samefolket vil det nye ved en russisk okkupasjon være fascisme, framandvelde har de fra før».

Forholda for samefolket i Norge, Sverige og Finland atskiller seg så vidt jeg veit lite. Den nasjonale undertrykkinga slik den er oppsummert i sameprogrammet for Norge dekker også forholda i Sverige og Finland. Dette burde vært nevnt. Samene i disse landa har i midleffid visse borgerligdemokratiske retter og dette skiller seg avgjørende fra forholda til samene i Svojet i dag og det skiller seg avgjørende fra hva de kan forvente ved en eventuell sovjetisk okkupasjon av Sameland. Jeg anbefaler kamerat Audun å lese kapitlene: «Stor-russisk nasjonalsjovinisme — russifisering av nasjonale minoriteter», «Den nasjonale undertrykkinga møtes med kamp» og «Brev fra 17 partimedlemmer i Latvia» i boka Sosialimperialismen — Sovjet i dag (Oktober). Om Sovjet okkuperer Sameland betyr det at den nasjonale undertrykkinga blir gjennomført med våpenmakt og terrormetoder. Jeg skal nevne et par eksempler:

— Andelen av politiske fanger fra de ikke-russiske republikker i fengsler og arbeidsleirer er relativt høye enn blant russere.

— I 1961 blei lederen for Det ukrainske arbeider- og bondeforbund dømt til døden. Hans nærmeste medarbeidere fikk 10–15 års

fengsel. Det de blei dømt for var at de kjempa for «større politisk og økonomisk sjølstendighet for Ukrainas SSR innafør rammen for et sosialistisk folkefellesskap».

— 17 veteraner fra kommunistpartiet i Latvia sendte i 1972 ut et brev om russifiseringa av Latvia hvor det bl.a. står: «De som våger å opponere mister ikke bare sine stillinger, men også sin frihet, og ender ofte i fengsler og konsentrasjonsleirer der de lider under umenneskelige forhold. De blir deportert og forsvinner i enkelte tilfelle sporløst».

Vi veit at Sovjet forbereder seg til å legge større deler av verden under seg. Derfor må alle folk i alle land også forberede seg. Tatt i betraktning den aggressive og ekspansjonistiske politikken Sovjet fører på Nordkalotten gjelder dette ikke minst for samene som vil være blant de første som merker hva sosialimperialismen står for i dag. Å unnlate å nevne dette er et grovt avvik som bare tjener samefolkets verste fiender.

Audun er imot å ha en revolusjonær taktikk

Under pkt. 2 kritiserer Audun partiet for å spre illusjoner om staten. Hans bevis for dette er at partiet ikke oppfordrer de samiske organisasjonene til å avvise all økonomisk støtte fra staten.

Jeg er igjen helt uenig med kamerat Audun. Audun feier spørsmålet om samenes forhold til staten overlegent unna med å forkynne at alle må holde seg langt vekk fra denne føle undertrykker-staten. Slik går han imot å utvikle en revolusjonær taktikk overfor den norske imperialistiske staten, enda det er et av de mest brennende spørsmåla for den samiske nasjonen.

Poenget er jo nettopp at den norske staten *neker* å anerkjenne samene som en egen nasjon, og dermed også nekter dem de særretter de har krav på som nasjon. Som f.eks. retten til å danne egne organisasjoner og retten til å opprette egne institusjoner for å utvikle og styrke den nasjonale kulturen og språket sitt, sånn som Samisk Institutt. Å kreve statsstøtte til sånne formål blir derfor et *viktig taktisk spørsmål* i perioden med kapitalisme og imperialistisk undertrykking av den samiske nasjonen.

Det er klart at de samiske organisasjonene en gang må ta stilling til staten som det reaksjonære redskapet den er for imperialismen. For seieren i revolusjonen i Norge er avhengig av at også samene blir med i den mektige enhetsfronten som skal knuse borgerskapets stat og rydde vei for sosialismen.

Men akkurat dette vil bli helt umulig hvis vi ikke i dag har en taktikk som går ut på å *avsløre* staten overfor den samiske nasjonen.

Kamerat Audun sitt forslag er resultat av et ønske om hva de samiske organisasjonene kunne være, ikke resultat av hva de er i *virkeligheten*, på hvilket politisk nivå de befinner seg. Audun står for ei trotskistisk og sekterisk linje, ei linje som vil føre samenes kamp dit imperialismen vil ha den, nem-

lig utrydde den.

Stiller Audun også samme kravet til f.eks. Norges Bonde- og Småbrukarlag eller til NGS?

Lenin sier om dette:

«... vi må ikke se på det som har overlevd seg sjøl for oss som noe som har overlevd seg sjøl for *klassen*, for *massene*. Her ser vi på nytt at de, «venstre»-folka, ikke veit hvordan de skal tenke, at de ikke veit hva det vil si å være partiet til en *klasse*, partiet til *massene*. Dere må ikke synke ned til nivået til massene, til det nivået de tilbakeleggende laga av klassen står på. Det er ubestridelig. Dere må fortelle dem den bitre sannheten. Dere har plikt til å kalle de borgerlig-demokratiske og parlamentariske fordommene deres for det de er — nemlig fordommer. Men på samme tid må dere *nekt* ta hensyn til det nivået klassebevisstheten og forzeredelsene klassen (ikke bare i den kommunistiske fortroppen) faktisk befinner seg på, og nivået i hele det *arbeidende folket* (ikke bare til de mest framskredne herfra). («Venstre»-kommunismen, s. 137, fra «Skal vi delta i borgerlige parlamenter»?)

Kampen mot *oppkjøp* må føres på samme måte som i partiet, nemlig ved å *mobilisere massene* *økt* og ved å oppmuntre dem til å kontrollere og kritisere sine egne ledere.

Kamerat Audun kommer opp i et uløselig dilemma når han bruker standpunktet sitt på spørsmålet om Samisk Institutt. Det er til sammenlikning f.eks. helt klart at alle universiteter og skoler i Norge i dag er redskap for å spre borgerlig vitenskap og ideologi — egna til å gi illusjoner om både det ene og det andre. Vil kamerat Audun også stille krav som: «ikke et øre til de borgerlige utdannings-institusjonene», eller skal kanskje partiet stille parola: «Nedlegg alle universiteter og skoler i Norge — de sprer illusjoner om staten og knytter mange progressive fast til statsapparatet?»

Audun ville sikkert svare nei til disse spørsmåla. Men for samefolket gjelder altså at de ikke skal få opprette et Samisk Institutt? Audun vil tydeligvis at det skal nedlegges — det er rein *sjåvinisme*.

Til pkt. 3: På side 78 i prinsipprogrammet vårt står det: «AKP(m-l) er ikkje berre partiet til det norske proletariatet, vi er partiet til heile proletariatet i Noreg, same kva nasjon arbeidarane høyrer til». Jeg er enig i at dette burde stå i sameprogrammet, men jeg tror neppe at kamerat Audun har rett når han påstår at «her finn vi mykje av årsaka til at partiet har jobba så dårleg med samepolitikk».

Tor.